

Dvě zrcadla

Zákon a evangelium

Adrian Ebens

Dvě zrcadla
Zákon a evangelium

Vytištěno služebností

maranathamedia.cz

5. března 2018

Contents

Hledání a poznání Boha	4
Nevděčnost a nezávislost pěstuje nesprávný pohled na Boha	5
Satan překrucuje Boží charakter.....	8
Je zapotřebí božského zrcadla.....	9
Dvě zrcadla.....	10
Přistupovat k zákonu prostřednictvím prostředníka.....	12
Odstranění závoje.....	15
Definice zrcadla evangelia	17
Nesnímejte slitovnici z archy.....	26

Hledání a poznání Boha

Jaký Bůh opravdu je? Zní to jako jednoduchá otázka, ale dělá ji to složitou, protože Bible říká:

Iz 55:8-9 Vždyť moje myšlení nejsou myšlení vaše, ani vaše cesty nejsou cesty mé, je Hospodinův výrok. (9) Neboť jako jsou nebesa vyšší než země, tak jsou mé cesty vyšší než cesty vaše a má myšlení vyšší než myšlení vaše.

Jer 17: 9 Srdce je lstivé nade vše a zoufale zlé: kdo to může vědět?

Řím 3,10-12 Jak je psáno: Není nikdo spravedlivý, žádný, nikdo: (11) Nikdo nerozumí, není nikdo, kdo by hledal Boha. Všichni jsou z cesty, jsou společně nerentabilní; není nikdo, kdo by činil dobro, žádný, ani jeden.

1 Kor 2:14 (Žilka) Člověk jako přírodní bytost ^a neuznává věci Ducha Božího, – to je mu pošetilostí, nemůže toho poznati, poněvadž to se musí rozsuzovati duchovně.

(a) „psychický“, tj. jen živočišný, bez Ducha Božího.

Od přirozenosti (přírody) jsme podvodní, Bohu nerozumíme a ve skutečnosti Ho nehledáme. Myšlení Boha je úplně jiné než naše. Proto je nemožné, abychom hledali a našli Boha s takovým smýšlením, že to my jsme ti, kteří iniciují touhu Ho najít. Naopak, Bůh je ten, kdo nás hledá. Tohle je znázorněno na příběhu o ztracené ovci.

Lukáš 15: 4-5 „Kdo z vás, má-li sto ovcí a jednu z nich by ztratil, nezanechá těch devadesát devět v pustině a nejde za tou ztracenou, dokud ji nenalezne? (5) A když ji nalezne, vloží si ji s radostí na svá ramena.

Smutnou pravdou je, že i když máme nevědomost (neznalost) ovečky, máme také povahu hada. Tohle znamená, že když nás Bůh vyhledá, my Ho od přirozenosti odtlačíme a odvrhneme.

Jan 1: 5 A to světlo ve tmě svítí a tma je nepohltila.¹⁵

t5 n.: nepřemohla / nepřijala / nepochopila.

Jan 1:11 Přišel do *svého* vlastního, a *jeho* vlastní ho nepřijali.

V tom následujícím verši slovo pro „*hněv*“ ve skutečnosti může mít jeden význam „*touha*“ a slovo *proti* lze přeložit slovem *vůči*:

Ř 1:18 Boží hněv¹⁵ se zjevuje z nebe proti [vůči] každé bezbožnosti a nepravosti lidí, kteří v nepravosti potlačují [překážejí –ě Žilka, Petru] pravdu,

t15 ř. orgé; Ř.2:8; Ř.3:5; Ř.5:9; Ř.9:22; Ř.12:19; Dt.6:15; Ž.78:31; Mt.3:7; J.3:36; 1Te.1:10

Nevděčnost a nezávislost pěstuje nesprávný pohled na Boha

Všimněte si, co se z tohoto potlačení pravdy o Bohu stane, jak Pavel dál pokračuje.

Řím 1:19-23 protože **to, co lze o Bohu poznat, je jim zřejmé; Bůh jim to zjevil**. (20) Jeho věčnou moc a božství, ačkoli jsou neviditelné, lze totiž od stvoření světa jasně vidět, když lidé přemýšlejí o jeho díle, takže jsou bez výmluvy. (21) **Ačkoli poznali Boha, neoslavili ho jako Boha ani mu neprojevíli vděčnost**, nýbrž upadli ve svých myšlenkách do marnosti a jejich nerozumné srdce se ocitlo ve tmě. (22) Tvrdí, že jsou moudří, ale stali se blázny. (23) **Zaměnili slávu neporušitelného Boha** za zpodobení obrazu porušitelného člověka, ptáků, čtvernožců a plazů.

Bible nám říká, že Bůh jasně zjevil, jakým Bohem je, abychom byli bez omluvy. Bůh nám dal vše, co máme, a proto mu dlužíme vděčnost za veškerou Jeho laskavost k nám. To satan přesvědčil naše první rodiče, že pohnutky Boha vůči nám nebyly vůbec vlídné a že ve skutečnosti na Bohu nejsme po celý život závislí.

Gen 3:4-5 (Sicher) Had však řekl k ženě: [tím] zajisté nezemřete. (5) ale Bůh ví, že v den, ve který budete s něho jísti, otevrou se vaše oči a budete jako Bůh, poznajícе dobré i zlé.

Právě ona lež, že nejsme po celý život závislí na Bohu, nás činí přirozeně nevděčnými, a proto převracíme to, čemu o Bohu věříme, abychom si od Něj ospravedlnili udržení odstupu proto, abychom si mohli dělat, co chceme. Ta lež, že my máme svůj vlastní život, je základem Babylonu. První stavitel Babylonu, Nimrod, prohlásil toto:

„Teď to byl Nimrod, kdo je k takové urážce a pohrdání Bohem navedl. Byl to vnuk Chámův, syna Noeho, udatný muž s velkou silou v rukou. **Přesvědčil je, aby tuto sílu nepřipisovali Bohu - jakoby to, že jsou šťastni pocházelo z Jeho prostředků - ale přesvědčil je, aby věřili, že je to jejich vlastní odvaha, která jim zajistila štěstí.** Změnil také pozvolna vládu v krutovládu, protože neviděl jiné cesty, jak lidi odvrátit od bázně před Bohem než je uvést do stálé závislosti na své moci...“
Josephus, Starožitnosti Kniha 1 Kapitola 4 Odst. 2

Toto odmítnutí vděčnosti za štědré dary od Boha mělo počátky u onoho starého hada zvaného Ďábel a Satan. Ten Adamovi a Evě oznámil, že mají život sami v sobě. Pokud by to byla pravda, pak všechna tvrzení, která by Bůh vznesl na jejich životy, musí být vnímána jako zásah do jejich práv; totiž že povahou jsou to tvrzení ovládající a tyranská.

Satan si myslel, že on sám je v nebi mezi anděly oblíbený. Ano, byl vysoce vyvýšen; **ale to u něj nevyvolalo vděčnost ani chválu vůči svému Stvořiteli. Usiloval o velikost samotného Boha.** Velebil se ve své vznešenosti. Věděl, že mu andělé vzdávají poctu. Také měl zvláštní úkol, jenž měl vykonat. Přebýval blízko velkého Stvořitele a nekonečné paprsky slavného světla, které obklopovaly věčného Boha, tak ty zářily zejména na něj. 1SP 18

Lucifer si přestal vážit vysokých poct jako zvláštního daru od Boha, a proto přestal pociťovat vděčnost k svému Stvořiteli. Vypínal se ve své nádhře a povznesenosti a toužil rovnat se Bohu. PP 37 {PP 15.1}

V Luciferovi ten nedostatek vděčnosti vůči Bohu způsobil, že Lucifer považoval Boží zákon za omezující a ovládající.

[Satan] Snažil se zfalšovat slovo Boží, zkreslit úmysly jeho správy a tvrdit, že **Bůh nemá práva ukládat andělům zákony**, že vyžadováním

pokory a poslušnosti od bytostí jím vytvořených usiluje jen o vlastní povýšení. PP 42 {PP 18.5}

Když Bůh oznámil, že [satan] musí být se všemi svými příznivci z nebe vyhnán, vůdce vzbouřenců otevřeně prohlásil, že pohrdá zákonem Stvořitele. **Znovu opakoval své tvrzení, že andělé nepotřebují žádný dozor, že mají mít svobodu, aby mohli jednat podle své vůle, která je povede vždy správně.** Odsoudil Boží nařízení jako omezování svobody a prohlásil, že chtěl dosáhnout zrušení zákona, aby obyvatele nebes zbavil tohoto omezení a oni tak mohli dosáhnout vyššího a vznešenějšího stupně bytí. GC 499 {VDV 325.4}

Pokud je pravdou, že andělé za své životy nebyli závislí na Bohu a tedy jejich vlastní vůle a intelekt by je mohly správně vést, pak Boží zákon musí být skutečně chápán jako zásah do osobních práv a svobod a Bůh musí být spatřován jako panovačný a tyranský. Když Adam a Eva pojedli ovoce stromu poznání, oni přijali lež, že sami v sobě máme život a tedy jsme na Bohu nezávislí.

[Adam] Rozhodl se sdílet její osud: musí-li zemřít ona, zemře s ní. **Ostatně, myslil si, nemohla by slova moudrého hada být přece jen pravdivá?** Eva stála před ním a byla právě tak krásná a zdánlivě právě tak nevinná jako před tím, než se dopustila neposlušnosti. Vyzařovala z ní ještě větší láska k němu než předtím. Nebylo na ní známek smrti. Rozhodl se, že bude čelit následkům. Sáhl po ovoci a rychle je snědl. PP 56,57 {PP 30.3}

Satan svádí lidi k hříchu také tím, že jim falešně představuje Boha, jak to dělal v nebi, když označoval Boha za přísného a panovačného. A když se mu to podařilo, tvrdil, že nespravedlivé Boží požadavky jsou příčinou pádu člověka do hříchu, právě tak jako zapříčinily jeho vzpouru. GC 500.2 {VDV 326.1}

Učení o nesmrtelnosti duše je téměř všeobecně zastáváno mezi různými náboženstvími světa. Je samozřejmé, že učení ateismu musí spatřovat kterýkoli zákon mimo ego člověka jako na uvalení a ohrožení svobody, a proto ona anarchie francouzské revoluce je očividným výsledkem takového přesvědčení (víry).

Satan překrucuje Boží charakter

Tuto lež o jakémsi vrozeném životě satan použil, aby překroutil (zkreslil) charakter Boha a představil Jej jako panovačného a pomstychtivého tyrana, jenž způsobil smrt těm, kteří přestoupili Jeho zákon.

Satan Boha obvinil, že má neodpouštějícího ducha, protože Bůh by nepřijal za podmínky přízně ty, kteří neuposlechli Jeho zákon, a proto satan překroutil Jeho charakter RH 9. března 1897, odst. 2. 5

Lucifer zaujal stanovisko, že důsledkem toho, že v nebi a na této zemi existuje křivda (špatnost), je Boží zákon. To na Boží vládu přineslo obvinění, že je svévolná. Ale toto je klam (nepravda), zformovaný otcem všech klamů. Boží vláda je vládou svobodné vůle a neexistuje žádný čin vzpoury nebo poslušnosti, která by nebyla činem svobodné vůle. {ST 5. června 1901, odst. 4}

Na jedné straně satan obvinil Boha, že je nevládný, náročný a neodpouštějící.

Satan představil charakter Boha v nesprávném světle a bylo nutné, aby byl nepadlým světům, andělům a lidem představen správně. **Satan prohlásil, že Bůh neví nic o sebezapření, milosrdenství a lásce, ale je přísný, požadovačný a neodpouštějící.** Satan nikdy neokusil odpouštějící Boží lásku, protože nikdy upřímně nečinil pokání. **Jeho prohlášení o Bohu byla nepravdivá**, byl falešným svědkem, žalobcem Krista a všech těch, co odvrhli satanské jeho a vrátili se, aby byli dobrovolně věrni nebeskému Bohu. {RH, 9. března 1897 odst. 3}

Satan nedokázal skrýt očividné milosrdenství a milost, jež Bůh projevoval. Proto to satan zahrál na druhou stranu tvrzením, že Bůh je slabý a podřídí se jeho (satanovým) požadavkům.

Soucitný Stvořitel z lítosti nad Luciferem a jeho stoupenci se snažil je odvrátit od propasti zkázy, do níž se řítili. Jeho milosti však nebylo porozuměno. Lucifer označil shovívavost Boží za důkaz své vlastní převahy, za známku toho, že Král vesmíru přistoupí nyní na jeho podmínky. {PP 21.1 / PP 39}.

Tyto satanovy lži vytvořily intenzivní morální temnotu. Pravý Boží charakter (povaha) byl zaobalen do této pavučiny lží. Jelikož byl Satan prvním z andělů a

znal Boha lépe než kdokoli jiný, bylo těžké vidět, že to, co satan říká, je nepravda.

Satan světu tak zkrleslil Boží charakter, že člověk stál od Boha vzdálený;
ST 11. dubna 1895

Přestoupením (zákona) se člověk stal dítětem zla, zajatcem Satana, nepřitelem Boha. **Satan překroutil Boží charakter a člověk, jenž byl stvořen k božskému obrazu, pochyboval o lásce svého Nebeského Otce, nedůvěřoval jeho slovu a utvrdil se v tvrdohlavé nevěře a vzpouře proti Božím požadavkům.** Bible Echo, 1. listopadu 1892

Je zapotřebí božského zrcadla.

Proto, aby byla tato temnota odstraněna, vesmír potřeboval zjevení Otcovy povahy (charakteru). Ten Jediný, kdo mohl poskytnout toto zjevení, byl ten, kdo byl dokonalým obrazem osoby Boha.

Žd 1:2-3 [Bůh] na konci těchto dnů k nám promluvil v Synu, jehož ustanovil dědicem všeho a skrze něhož učinil i věky; (3) On je září^{t2} jeho slávy a otiskem^{t3} jeho podstaty, všechno nese svým mocným slovem. Když [skrze sebe] vykonal očištění od našich hříchů, posadil se po pravici Majestátu na výsostech.

t2 ř.: apaugasma zn. buď „vyzáření“, nebo v pas. smyslu „odlesk“. V knize Moudrosti (Žd.7:26) je tímto výrazem označena Boží moudrost,

t3 n.: výrazem; ř. charakter-- tj. to, co je vyryto / vyraženo; srv. 2K.4:4;

Pro celý vesmír bude vztyčeno živé zrcadlo k hledění (patření), abychom mohli mít skutečné poměřovací kritérium (ukazatel), pro účely rozpoznání, co Boží charakter je a co není. Pouze Ježíš mohl poskytnout toto dokonalé a úplné zastoupení Otce.

Jan 1:18 Boha nikdo nikdy neviděl; vyjádřil³² ho on, jednorozený Syn, jenž je v Otcově náruči³³.

[32] N. „známým učinil“, „vylíčil“, „prohlásil“, nikoli však jen Svými slovy, nýbrž celou Svou bytostí a činností. [33] N. „klíně“, „objetí“, vl. „do Otcovy náruče“, předložka vyjadřuje směr; je to táž vazba jako „do náruče“ u L.16:22

Kristus přišel, aby Otce představil (zastoupil) člověku. To On zjevil světu povahu Boha. Satan Otce zkreslil. Zobrazoval ho jako nějakou bytost plnou pomsty, která neměla žádnou shovívavost, žádné milosrdenství, žádnou trpělivost, žádnou lásku. Satan ho oděl svými vlastními atributy; **ale Kristus přišel a vzal na sebe lidskou podobu, aby mohl lidstvu zjevit pravý charakter Otce,** a my máme světu představit Krista tak, jako Kristus představil Otce. {RH, 30. dubna 1889 odst. 8}

Musíme být velmi důkladní, abychom (po)znali správné rozměry tohoto zrcadla Otcova charakteru (povahy). Odkazy na Krista nacházíme ve Starém zákoně. Jsou tyto součástí onoho zrcadla, nebo k nim musíme přistupovat prostřednictvím zrcadla, jež je k dispozici v Novém zákoně?

Mnoho lidí se domnívá, že příběhy Starého zákona mohou číst bez prostředníka (přímluvce), bez božského zrcadla, které by jim pomohlo porozumět tomu, co čtou. To by bylo podobné, jako (ve svatyni svatých) pohlédnout na Boží zákon přímo bez slitovnice. Zákon Boží je jakýmsi zrcadlem, a pokud my pohlédneme přímo do tohoto zrcadla, aniž bychom byli v Kristu a neznali jsme Jeho charakter, pak ten obraz, jenž v zákoně uvidíme, je odrazem naší vlastní tváře. Potom budeme soudit, že Boží charakter je tím, co se nachází v tom odrazu.

Boží zákon je zrcadlo podávající úplný obraz člověka takového, jaký je a předvádějící mu jeho pravou podobu. FW 31

Dvě zrcadla

Díváme-li se na tento zákon, aniž bychom měli druhé zrcadlo v evangeliu, můžeme se snadno zmýlit, totiž myslet si, že Bůh je jako my.

Opakovali dvě velké zásady — totiž že zákon je projevem Boží dokonalosti a člověk, který nemiluje zákon, nemiluje ani evangelium. Neboť zákon — stejně jako evangelium — je jakýmsi zrcadlem, které odráží Boží charakter (povahu). GC 465 {VDV 304.4}

Boží zákon nám zjevuje (odhaluje) charakter Boha, když se na zákon díváme skrze odražené zrcadlo evangelia. Můžeme sice číst slova zákona o nezabíjení,

nekradení a nepáchání cizoložství, ale tohle jsou jen slova a ona mohou najít smysl pouze v zářivé barvě pozemského Kristova života. Zákon je duchovní, nikoli jednoduše soudní/zákonný/právní.

Prvních pět Mojžišových knih je zákon neboli Tóra. Čtete-li ty příběhy o Bohu v těchto knihách bez reflexe (odrazu) od evangelia, uvidíme v tomto zákoně svoji vlastní tvář, až budeme číst o Božím charakteru. Vezměte si příběh o potopě.

Gn 6:7 Hospodin řekl: Vyhladím z povrchu země člověka, kterého jsem stvořil, vyhladím člověka i zvěř, plazy i nebeské ptactvo, protože lituji, že jsem je učinil.

Gn 6:17 A hle, já přivedu potopu, vody na zemi, abych zničil pod nebem všechno tvorstvo, v němž je duch života. Všechno, co je na zemi, zahyne.

Pokud tento příběh čtete, aniž byste brali v úvahu ono zrcadlo, které nám poskytuje Kristův život, tak budete přirozeně předpokládat, že Bůh sám je všechny zabil. Tento závěr je nevyhnutelný, pokud se přímo díváte na zákon. Proč tomu tak je?

Řím 3:10-16 jak je napsáno: „Není spravedlivého, není ani jednoho, (11) není, kdo by rozuměl, není, kdo by horlivě hledal Boha. (12) Všichni se odchýlili, společně se stali nepotřebnými, není, kdo by činil dobro, není ani jeden. (13) Jejich hrdlo je otevřený hrob, svými jazyky mluví lest, pod jejich rty je hadí jed. (14) Jejich ústa jsou plna kletby a hořkosti, (15) jejich nohy jsou rychlé k prolítí krve, (16) na jejich cestách je zkáza a trápení,

Člověk je od přirozenosti pomstychtivý a ničivý. Zákon je napsán zejména proto, aby tohle ukázal, když ho čtete. Když o Bohu čtete, my přenášíme náš charakter na Pánaboha. Představujeme si, že On (Bůh) je jako my.

Ž 50:20–21 Posadíš se, mluvíš proti svému bratru, haníš syna své matky. (21) Takto jsi jednal a já jsem mlčel. Představoval sis, že jsem jako ty. Kárám tě a předložím ti to před oči.

Tohle je to, co udělali učedníci, když Ježíš mlčel a nepromluvil ke kananejské ženě.

Mt 15:22-23 A hle, z těch končin vyšla nějaká kananejská žena a křičela: „Smiluj se nade mnou, Pane, Synu Davidův! Mou dceru zle trápí démon.“ (23) Ale on jí neodpověděl ani slovo. I přistoupili k němu jeho učedníci a prosili ho: „Pošli ji pryč, vždyť za námi křičí!“

Učedníci to Kristovo mlčení interpretovali jako rasovou nesnášenlivost. Zákon a Proroci jsou psány tak, aby tuto skutečnost odhalili. Slova Starého zákona jsou specificky napsána proto, aby otestovala (vyzkoušela), zda Bibli čtete skrze Kristův život nebo skrze vaše vlastní hříšné (padlé) vnímání Božího charakteru.

Většina lidí tvrdí, že prostě berou Bibli tak, jak ji čtou. My však Bibli čteme podle vlastních myšlenek na spravedlnost a milosrdenství. My nedokážeme číst Starý zákon tak, jak bychom měli, dokud k němu nepřistoupíme prostřednictvím dokonalého živého odrazu života Ježíše zde na zemi. Pamatujeme si, že Boží myšlení není naše myšlení. Avšak viditelným vyjádřením Božích myšlenek je Ježíš.

Ř 16:25–26 Tomu, kdo je mocen vás upevnit podle mého evangelia a **zvěsti o Ježíši Kristu, podle zjevení tajemství, které bylo po časy věků zamlčeno, (26) nyní však bylo zjeveno** a skrze prorocká Písma podle příkazu věčného Boha oznámeno všem národům k poslušnosti víry

Přístupovat k zákonu prostřednictvím prostředníka

Pravda o Božím charakteru je ve Starém zákoně obsažena. To, co nám vyřizuje Ježíš, není nijak odlišné. Ale v souvislosti s Božím charakterem, naše tělesné přirozenosti špatně rozumí slovům proroků. Proto nám to Ježíš zjevuje jasně, krásně a úžasně.

1 Jan 2:7-8 Milování, nepíšu vám nové přikázání, ale staré, které jste měli od počátku. To staré přikázání je slovo, které jste už dávno slyšeli. (8) A opět vám píšu přikázání nové, a to je pravdivé v něm i ve vás, že tma pomíjí a to pravé světlo již svítí.

Stejně jako Izrael nemohl přistupovat k Bohu jinak, než prostřednictvím viditelného zprostředkování skrze Mojžíše, jenž reprezentoval Krista, tak ani my se nemůžeme k Bohu přiblížit jinak než prostřednictvím charakteru Kristova zprostředkování. Příběh hory Sinaje nám poskytuje slovní obrázek toho, jak můžeme přijít k Bohu. Pokud přijdeme k té hoře a budeme se snažit ji vylézt mimo Kristovo zprostředkování, budeme protnutí šípem a probodnutí našimi vlastními nesprávnými představami Božího charakteru.

Ex 19:12-13 Vyznač hranici lidu dokola a řekni: Mějte se na pozoru, abyste nevystupovali na horu, nebo se dotkli jejího okraje. Každý, kdo by se dotkl hory, bude jistě usmrčen. (13) Ruka se jí nedotkne, proto musí být ukamenováno nebo zastřeleno šípem, ať dobytče nebo člověk, nezůstane naživu. Až táhle zatroubí beraní roh, pak budou oni vystupovat na horu.

Lidé vykládali Boží slávu jako stravující (sžírající) oheň.

Ex 24:16-18 Na hoře Sínaj spočívala Hospodinova sláva a po šest dní ji zakrýval oblak. Sedmého dne Hospodin zavolal na Mojžíše z oblaku. (17) **Hospodinova sláva vypadala před očima synů Izraele jako stravující oheň na vrcholu hory.** (18) Mojžíš vešel do oblaku a vystoupil na horu. Mojžíš byl na hoře čtyřicet dní a čtyřicet nocí.

Lidé vzhlíželi na horu a interpretovali tu scénu podle svého vlastního vnímání Božího charakteru. Nazírání na Boha, v něž věřili, bylo ovlivněno dobou, kdy se nacházeli v Egyptě. Bohové Egypta byli násilní, tyranští a vražední. Když Mojžíš sestoupil z hory, jeho tvář byla ozářena vzácnou pravdou Božího charakteru.

Touto září chtěl Bůh vštípit Izraeli posvátný, vznešený ráz svého zákona a slávu evangelia, zvěstovaného Kristem. Když Mojžíš pobýval na hoře, předložil mu Bůh nejen desky zákona, ale také plán vykoupení. Mojžíš poznal, že všechny symboly židovského věku předznačují již oběť Kristovu a že **jeho tvář je ozářena světlem zákona Božího, ale i nebeským světlem proudícím z Golgoty.** PP 330 {PP 239.5}

Skrze toto světlo z Golgoty byla Mojžíšovi dána milost interpretovat Boží zákon tak, jaký ve skutečnosti byl. Jaký vliv to mělo na jeho charakter?

Num 12:3 Mojžíš byl velmi pokorný muž, více než všichni lidé, kteří *byli* na povrchu země.

Byl to naprostý zázrak, že Mojžíšovi bylo umožněno spatřit krásu charakteru Pána. O čtyřicet let dříve totiž Mojžíšovi vládl jiný duch.

Mojžíš se domníval, že jeho vzdělání v egyptské moudrosti ho činí dokonale schopným pro úkol, vésti národ židovský z nevolnictví. Nebyl vyškolen ve všem, co je nezbytným pro generála vojsk? Nepožíval výhod těch nejlepších škol v zemi? Ano, pociťoval, že je schopen osvobodit svůj národ. Pustil se do své práce tím, že se snažil získat přízeň svých soukmenovců napravováním jejich bezpráví. Zabil jednoho Egyptana, který oklamal jednoho ze Židů. Tímto činem projevil ducha toho, který byl vrahem od počátku a tím dokázal, že není schopen zastupovati Boha milosrdenství, lásky a šetrnosti. CT 407.1

Skrze Kristovo zprostředkování se Mojžíš naučil zásadám oné Věčné smlouvy. Prostřednictvím zrcadla evangelia se stal natolik podobným Kristu, že mohl říci:

Dt 18:15 Hospodin, tvůj Bůh, ti ustanoví proroka jako jsem já ze tvého středu, ze tvých bratří. Jeho poslouchejte;

Toto je proroctví na Krista. Mojžíš řekl, že ten přicházející prorok bude jako on sám. Jak úžasné! Přesto byl charakter (povaha) Mojžíše chápán jako tyranský, sobecký a vražedný.

Žárlivost byla příčinou závisti, a závist vedla ke vzpouře. Projednávali otázku, jaké právo má Mojžíš na tak velkou moc a poctu, až mu začali závidět jeho vysoké postavení, o němž se domnívali, že by je mohl zastávat právě tak dobře kdokoli z nich. A utvrzovali se navzájem v mylné představě, že Mojžíš a Árón se sami zmocnili postavení, jež zastávali. Nespokojenci prohlašovali, že tito vůdcové se sami povýšili nad národ Hospodinův, když se ujali kněžství a vlády, přestože jejich rody neměly práva povyšovat se nad ostatním Izraelem. Nejsou prý o nic zbožnější než lid a měli by se uspokojit s tím být na roveň se svými bratry, kteří byli rovněž obdařeni zvláštní přítomností a ochranou Boží.

Pak začali spiklenci působit na lid. Těm, kteří se dopouštějí nepravostí a zasluhují pokárání, není nic příjemnějšího, než když se jim dostane účastenství a chvály. A tak Chóre a jeho společníci se vemlouvali ostatním a získávali jejich podporu. **Obvinění, že reptání přivolalo na lid hněv Boží, vyvraceli jako mylné. Prohlašovali, že lid se nedopouští omylu, protože žádá jen své právo, ale že Mojžíš je nadutý a pánovitý, protože plísňuje lid a vyčítá mu hříchy, přestože jsou svatým národem, s nímž je Hospodin.** PP 397 {PP 293.5-6}

Lid znovu a znovu obviňoval Mojžíše ze snahy zabít je na poušti. On odrážel láskyplný a něžný charakter Ježíše, ale oni si to vykládali jako něco jiného. Jedná se přesně o ten samý proces, jaký se dnes odehrává při čtení Starého zákona. Když Mojžíš sestoupil z hory s nádherným světlem Golgoty, lidé Mojžíšovi řekli, aby si přes obličej dal závoj. Tento lid nechtěl pochopit Boží charakter ve světle Golgoty. Oni se spíše rozhodli věřit, že Bůh je jako oni; netrpělivý, našťvaný a pomstychtivý.

2 Kor 3: 13-15 Ne jako Mojžíš, který si dával na tvář závoj, aby synové Izraele nehleděli na konec toho, co pomíjí. (14) Avšak jejich myšlení otupělo. Až do dnešního [dne] zůstává při čtení Staré smlouvy tentýž závoj neodkrytý, protože pomíjí jen v Kristu. (15) Ale až dodnes, kdykoli se předčítá Mojžíš, leží závoj na jejich srdci.

Pokud čteme Starý zákon bez zrcadla evangelia, které nám udává cestu k Božímu charakteru, potom nebudeme schopni správně číst zrcadlo zákona. Budeme to číst se závojem před očima a Boží charakter budeme číst jako by to byl náš vlastní charakter. Evangelium je tím božským kanálem, skrze nějž můžeme hledět (patřit) na zákon, který je zase zdrojem.

Odstranění závoje

Když se obrátíme do Ducha proroctví, najdeme hojně důkazy o tom, že pozemský život Krista je vsutku úplným a plným zjevením charakteru Jeho Otce. Jakmile máme toto zrcadlo, máme prostředníka (zprostředkovatele) v evangeliu, aby nám pomohlo přiblížit se ke kráse toho zrcadla v Božím

zákoně. Jakmile jsme naplněni Ježíšovým Duchem, to, co vidíme v zákoně, je krásné a vzácné. Jak nám říká Písmo:

2 Kor 3:18 (Petrů) A na nezakryté tváři nás všech se odráží jako v zrcadle Pánova velebnost, a tak se přetvořujeme stále víc a více k zářivé podobě, jakou má Pán. Působí to Pán, který je Duch.

Když je závoj odejmut osvětleným zrcadlem evangelia, tehdy můžeme jasně vidět Boží charakter. K tomuto procesu dochází, když vstupujeme do Nové smlouvy. Je to dar Ducha, který způsobuje, že z našich očí šupiny spadnou a uvidí našeho Otce správně.

2 Kor 3:6–10 On nás také učinil způsobilými *k tomu, abychom byli* služebníky Nové smlouvy, ne litery, nýbrž Ducha; neboť litera zabíjí, ale Duch obživuje. (7) Jestliže se služba smrti vyrytá literami do kamenů udála v takové slávě, že synové Izraele nemohli pohledět Mojžíšovi do tváře kvůli slávě jeho obličeje, která pomíjela, (8) jak *by* nebyla mnohem slavnější služba Ducha? (9) Neboť jestliže *byla* sláva v službě odsouzení, mnohem více oplývá slávou služba spravedlnosti. (10) Neboť vskutku to, co v tomto případě mělo slávu, *již* nemá slávu vzhledem k *této vše* převyšující slávě.

Když se synové Izraele dívali na Mojžíšovu tvář, nemohli na ní hledět, protože v ní viděli šířající (stravující) oheň podle svého chápání Boha. Jelikož stáli ve Staré smlouvě, tak se nemohli na Mojžíše dívat správně. Požádali ho, aby si zakryl tvář. Jak jsme tohle dokázali my dnes? My interpretujeme Starou a Novou Smlouvu jako dvě oddělená časová období (dispence). Další podrobnosti najdete v brožuře *Odložení Augustinových brýlí při pohledu na smlouvy*. Tím, že se oddělil zákon a evangelium, tak to druhé zrcadlo, jež mělo interpretovat to první zrcadlo, je od zákona izolováno. To vloží závoj na tvář Božího zákona a odstřihne jakoukoli možnost vidět tento zákon ve správném světle. Stejně jako starý Izrael požádal Mojžíše, aby si zakryl tvář, tak si adventismus dal závoj na svou vlastní tvář tím, že se snažil umlčet Jonese a Waggonera v jejich poselství týkajícím se smluv a zákona v Galatském.

Smutným výsledkem tohoto neúspěchu v roce 1888 je, že adventisté jsou při čtení Starého zákona „protnuti šípy“ a probodnuti ve svém chápání Božího

charakteru. Ten závoj je i nadále v jejich srdcích a Bůh pro ně zůstává tyranem, který násilně ničí své nepřátele - stejně jako bychom to udělali i my v naší staré přirozenosti.

Definice zrcadla evangelia

Zde je několik citátů, které vám přesně říkají, jak Ježíš zde na zemi odhalil plný charakter Svého Otce. Přečtěte si pozorně následující citát

Láska, čest a dokonalost zjevena v evangeliu je zjevením Božího charakteru člověku. Spravedlnost, dobrota a laskavost, které bylo vidět v charakteru Krista, se má opakovat v životech těch, co přijímají výsady evangelia. Studium Slova Ho máme vidět takového, jaký je - a okouzlení tím pohledem na Jeho božskou dokonalost máme růst na stejný obraz. Potřebujeme porozumět, že evangelium plně zjevuje Hospodinovu slávu [charakter]. Je to zrcadlo, které obrácené duši zjevuje charakter Boha. Boží podoba je zjevena v dokonalém charakteru Jeho Syna, abychom mohli porozumět, co znamená být učiněn na Boží podobu a čím se můžeme stát, pokud ustavičným diváním se dovolíme, abychom sami byli změněni od "slávy k slávě". {ST, 24. únor 1909, odst. 3}

Shrňme tento citát bod po bodu.

1. Láska a čest a dokonalost zjevené v evangeliu jsou zjevením Božího charakteru člověku.
2. **Spravedlnost a dobrota a laskavost**, které se projeví v Kristově povaze, se mají opakovat v životech těch, kteří přijímají výsady evangelia...
3. Studium slova máme Krista vidět takového, jaký je, a okouzlení pohledem na Jeho božskou dokonalost máme dorůstat do stejného obrazu.
4. Potřebujeme pochopit, že evangelium plně odhaluje slávu [charakter] Pána Boha.
5. Je to [evangelium] zrcadlo, které obrácené duši zjevuje charakter Boha. [Je evidentní, že musíme být obráceni, abychom viděli Boží povahu, charakter.]

6. Boží podoba je zjevena v dokonalém charakteru Jeho Syna, abychom mohli porozumět, co znamená být učiněn na Boží podobu
7. [Tohle je] to, čím se můžeme stát, pokud ustavičným díváním se dovolíme, abychom sami byli změněni od "slávy k slávě".

Duch proroctví uvádí, že evangelium plně odhaluje Boží charakter. Nejen, že zjevuje milosrdenství Boha, ale také Jeho spravedlnost. Tato spravedlnost je odhalena v Kristově charakteru. S tímto zrcadlem evangelia můžeme vidět celý Boží charakter a můžeme se ve Starém zákoně vrátit na horu Sinaj a rozmlouvat s Mojžíšem na vrcholu hory, než abychom se třáslí strachem na jejím úpatí kvůli našim nesprávným představám o Bohu.

Ti, co zakusili Boží požehnání, by měli být těmi nejvděčnějšími lidmi. Měli by vysílat k Bohu slova díkyvdání, neboť Kristus přišel v podobě hříšného těla, oděl své božství lidskou podobou, **aby mohl přinést před svět Boží dokonalost v jeho vlastním charakteru. Přišel představit Boha, ne jako přísného soudce, ale jako milujícího otce.** "Neboť Bůh tak miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby nikdo, kdo věří v něho, nezahynul, ale měl život věčný" (Jan 3:16). **Bůh je láska. Právě tuto velkou pravdu přišel Kristus zjevit na tento svět. Satan vykreslil charakter Boha světu tak nepravdivě, že člověk stál daleko od Boha, ale Kristus přišel ukázat světu Otcovy vlastnosti, aby představil obraz jeho podstaty.** "jednám tak, jak mi Otec přikázal" (Jan 14:31). "Tento příkaz jsem přijal od svého Otce" (Jan 10:18). **Cílem Kristova poslání pro svět bylo ukázat Otce.** {ST, 11. dubna 1895 odst. 2}

Kristus přinesl světu dokonalost Boha ve svém vlastním charakteru. Zjevil Ho ne jako přísného soudce, ale jako milujícího Otce. Kristus přišel na svět, aby ukázal vlastnosti Otce. Nejen atributy milosrdenství, ale také spravedlnosti. Nenechte se oklamat k tomu, abyste věřili, že Kristus zadržel část charakteru svého Otce a projevil pouze jemné vlastnosti, aby později hříšníky rozdrtil a zničil. Musíme přijmout, že každá část Božího charakteru byla zjevena v Jeho Synu během Jeho mise na Zemi.

Kristus vyvýšil Boží charakter, připsal mu chválu a vyjádřil uznání za celý záměr jeho poslání na Zemi, a sice vyvést lidi z omylu zjevením

Boha. **V Kristu měli lidé před sebou otcovskou milost a bezkonkurenční dokonalost Otce.** V jeho modlitbě těsně před ukřižováním prohlásil: "Zjevil jsem tvé jméno lidem" (Jan 17:6). "Já jsem tě oslavil na zemi, když jsem dokonal dílo, které jsi mi dal, abych je vykonal" (Jan 17:4). **Když Boží Syn dosáhl cíl svého poslání - zjevení Boha světu -, oznámil, že jeho dílo je dokončeno a že charakter Otce byl zjeven lidem.** {ST 20. ledna 1890, odst. 9 }

Kristus oslavil, neboli charakterizoval svého Otce na zemi. Kristus neodhalil část Otcova charakteru. On zjevil vše. Předmětem jeho poslání bylo zjevení Boha světu. Chvála Otcovi za to, že k nám poslal svého Syna, abychom v zrcadle evangelia viděli charakter Otce. Byli jsme hluboko ve tmě, co se týče pravé lásky našeho Otce, a Ježíš nám přišel ukázat, jaký Otec přesně je.

Nyní uvedu několik citací, abyste si uvědomili, že toto téma je vyjadřováno znovu a znovu.

Pokud se stanou členy královské rodiny v nebi, musí praktikovat zásady nebe zde na zemi. **Kristovým životem v našem světě bylo poskytnout ve své vlastní postavě představu o nejvyšší dokonalosti Božího charakteru.** Jeho slova měla dát život [tím] Jeho slovy a skutky, aby mohla mít skutečnou představu o Jeho charakteru. Křesťané nikdy ani na okamžik nezapomenou, že mají být Kristovými následovníky ve všech věcech. {Ms11-1895.10 }

Tak to bylo, a tak to bude až do konce věků. Hřích je satanovým charakteristickým rysem a vždy je namířen proti dobru. Duch Kaina se projevuje ve všech falešných náboženstvích. Satanovým dílem je odsoudit a zničit, zbavit člověka svobody a zničit jeho život. Přestoupení vždy vede lidi k tomu, aby jednali jako satanovi zástupci, aby plnili své záměry proti Bohu a spravedlnosti. V Nazaretu Kristus oznámil, že Jeho dílem bylo obnovit a pozvednout, přinést pokoj a štěstí. **Přišel na tento svět, aby reprezentoval Otce, a On zjevil svou božskou moc tím, že dával život mrtvým, obnovoval rozumnost a zdraví nemocným a trpícím. Byl na tomto světě vlastně jako strom života.** Satan je ve válce s Kristem, oním božským Obnovitelem. Satanovi zástupci jsou spolčení proti Spasitelově dílu povznesení a zušlechtění člověka. První smrt v našem světě byla způsobena vypracováním satanových zásad; a od té doby byl Kristus a Jeho

následovníci předmětem jeho zhoubné nenávisti. {ST 21. března 1900, odst. 13-15}

Skrze Ježíše, Božího Syna, je světu plněji zjeven Otec. Ježíš řekl svým učedníkům: " Kdybyste mě znali, znali byste i mého Otce. Od nyníška už ho znáte a viděli jste ho!" "Pane," řekl mu Filip, "stačí, když nám ukážeš Otce." "Filipe," odvětil Ježíš, "tak dlouho jsem s vámi a nepoznal jsi mě? **Kdo viděl mě, viděl Otce." Duše tisíců dnes volají: „Ukaž nám Otce a budeme spokojeni. **Nemůžeme si nárokovat Boha jako svého Otce, dokud ho nevidíme.**" **Ježíš praví každé takové duši, jako pravil Filipovi: " Tak dlouhý čas s vámi jsem, a nepoznal jsi mne?" "Viděli jste moje skutky, poslouchali jste moje učení, byli jste svědky zázraků, které jsem učinil ve jménu svého Otce, a přesto jste nepochopili povahu Boha? Modlil jsem se s vámi a za vás, a přesto nedokážete pochopit, že já jsem ta cesta, pravda i život a že ve svém životě jsem vám odhalil charakter Svého Otce? Jsem odlesk slávy svého Otce, jsem dokonalým obrazem jeho osoby. „Nevěříš, že já jsem v Otci a Otec ve mně? Slova, která vám říkám, neříkám sám od sebe. To Otec, který ve mně přebývá, on působí ty skutky. Věřte mi, že já jsem v Otci a Otec ve mně, už jen kvůli těm skutkům věřte. Amen, amen, říkám vám: Kdo věří ve mne, bude dělat skutky, které dělám já. A bude dělat ještě větší skutky, neboť odcházím k Otci.“** {ST 9. června 1890, odst. 1 }**

V čistotě svého života zjevil Otce a z jeho charakteru probleskovala Boží sláva. Otcova dokonalost byla zjevena před nepadlými světy, před nebeskými rozumnými bytostmi a hříšnými lidmi. V Kristově prostřednickém díle byla lidem a andělům zjevena Boží láska ve své dokonalosti. Poté, co zvítězil nad pokušením a podstoupil zkoušku na poušti, tím, že zvítězil za nás, zatačí své kroky na Golgotu a v dokonalosti lidstva se chápe světa a v plnosti svého božství se zmocňuje Božího trůnu, a prohlašuje výsledek svého strašného konfliktu s nepřítelem, zvolaje: „Nyní bude kníže tohoto světa vypuzen ven,“ nyní je zničen poslední nepřítel. {ST 27. června 1895, odst. 7 }

Syn Boží přišel na tuto Zemi, aby zjevil lidem charakter Otce, aby se ho naučili uctívat v duchu a v pravdě. Přišel osít svět pravdou. Držel klíče od všech pokladů moudrosti a byl schopen otevřít dveře vědě a odhalit neobjevené zásoby poznání, bylo-li to nezbytné ke spáse.

Světlo, které osvěcuje každého člověka, jenž přichází na svět, každá fáze pravdy byla Kristovi zřejmá. {CT 28.2}

Všechno, co člověk potřebuje poznat, nebo může poznat o Bohu, bylo zjeveno v životě a povaze (charakteru) Jeho Syna. "Boha žádný nikdy neviděl; jednorozený ten Syn, kterýž jest v lůno Otce, onť vypravil." J 1:18. **Tím, že Kristus vzal na sebe lidskou přirozenost, přišel, aby se ztotožnil s lidstvem a současně zjevil našeho nebeského Otce hříšným lidem.** Ve všech věcech byl učiněn tělem, jako jsme my. Hladověl a žíznil a býval unaven. Sytil se pokrmem a občerstvoval spánkem. Sdílel lidský osud a přece byl neposkvrněným Synem Božím. Byl cizincem a poutníkem na zemi - na světě, avšak ne ze světa; zkoušen a pokoušen jako mužové a ženy dnes jsou zkoušeni a pokoušeni, a přece žil bezhříšným životem. **Něžný, laskavý, soucitný, vždy ohleduplný k jiným, představoval Boží povahu a byl v ustavičné službě Bohu a člověku.** "A Slovo to tělo učiněno jest a přebývalo mezi námi... plné milosti a pravdy." J 1:14. On říká: "Zjevil jsem jméno tvé lidem, kteréž jsi mi dal ze světa." J 17:6. **"A známet' jsem jim učinil jméno tvé... aby milování, kterýmž jsi mne miloval, bylo v nich, i já v nich."** J 17:26. **On je vyzývá: "Milujte nepřátely své, dobrořečte těm, kteříž vás proklínají, dobře čiňte nenávidícím vás, a modlete se za ty, kteříž vás hanějí a vám se protíví; abyste byli synové Otce svého, kterýž jest v nebesích."** "Nebo On dobrotivý jest i k nevděčným a zlým." "Nebo slunci svému velí vycházeti na zlé i na dobré, a dešť dává na spravedlivé i na nespravedlivé." **"Protož buďte milosrdní, jako i Otec váš milosrdný jest."** Mt 5:44.45; L 6:35,36. (287) 8T 286

V Synu byl zjeven celý charakter Boha, v Synu Nekonečného je odkrytý celý rozsah nebeských možností k přijetí člověka v Synu Nekonečného. Na cestě návratu člověka k Bohu není žádných překážek. Ukázány byly nedostižné hloubky Spasitelovy lásky, a pokud tento projev Boží lásky k lidským dětem nezvítězí a nepřitáhne člověka k Němu, nedokáže to už nic. Signs of the Times, 30. prosince 1889, odst. 6

Bůh nenechal neprovedené nic, co pro nás mohl udělat. V povaze svého Syna dal dokonalý příklad Svého charakteru a Kristovi následovníci mají pracovat na tom, aby rostli do Jeho podoby, když vidí nesrovnatelnou výjimečnost Jeho života a povahy. Když hledí k Ježíši a

odpovídají na Jeho lásku, budou odrážet Kristův obraz (Review and Herald, 15. února 1898).

Satan obvinil Boha z toho, že měl charakterové rysy, jež vlastnil on sám. **Kristus přišel na tento svět, aby odhalil Boží charakter, jaký ve skutečnosti je. On je dokonalým představitelem Otce.** Jeho život bezhříšnosti, prožitý na této Zemi v lidské přirozenosti, je úplným vyvrácením satanova obvinění proti Božímu charakteru. Bible Training School 1. října 1902

V jakém časovém rámci zhruba bylo toto zrcadlo evangelia plně odhaleno?

V úžasu nad jeho zpozdilou chápavostí zeptal se Kristus ohromeně: „Tak dlouho jsem s vámi, a neznáš mne, Filipe?“ Což je možné, že bys neviděl Otce ve skutcích, které koná skrze mne? Což nevěříš, že jsem přišel podat svědectví o Otci? „Jak tedy můžeš říci: **Ukaž nám Otce?**“ „**Kdo viděl mne, viděl Otce.**“ (Jan 14:9)... **Jedině Kristus mohl představit Otce lidem a učedníkům se více než tři léta dostávalo výsady tuto představu vidět.** DA 664

To, co Ježíš zjevil, bylo přesně v rozporu s představami lidí o Bohu.

Tento Učitel z nebe, ne menší osobnost než Boží Syn, přišel na Zemi, aby lidem odhalil charakter Otce, a aby Ho mohli uctívat v duchu a v pravdě. Kristus odhalil lidem skutečnost, že i to nejprísnejší dodržování obřadu a formy by je nezachránilo; neboť Boží království bylo ve své podstatě duchovní povahy. Kristus přišel na svět, aby do něj zasel pravdu. Měl klíče ke všem pokladům moudrosti a byl schopen vědě otevřít dveře a odhalit neobjevené studnice poznání, bylo-li to nezbytné ke spáse. **Představil lidem to, co bylo přesně v rozporu s představami nepřítele ohledně Božího charakteru, a snažil se vtisknout lidem otcovskou lásku Otce, který „tak miloval svět, že Syna svého jednorozeného dal, aby každý, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný.“** [Jan 3:16.] Kristus lidi nabádal, aby se modlili, činili pokání, vyznávali se a opustili hřích. Učil je poctivosti, trpělivosti, milosrdenství a soucitu, a ukládal jim milovat nejenom ty, kteří je měli rádi, ale i ty, kteří je nenáviděli, a kteří se k nim chovali s opovržením. **V tomto jim odhaloval charakter Otce, který je dlouho shovívající, milosrdný a laskavý, pomalý k hněvu a plný dobra a pravdy.** Ti, kteří přijali jeho učení, byli pod opatrovnickou

péčí andělů, kteří byli pověřeni, aby posilovali, osvěcovali, tak aby se pravda mohla obnovit a posvěcovat duše. {CE 74.1}

Co bylo pozemským posláním Ježíše?

O svém pozemském posláním Ježíš řekl: "Duch Hospodinův jest nade mnou; proto mne pomazal, abych přinesl chudým radostnou zvěst; poslal mne, abych vyhlásil zajatcům propuštění a slepým navrácení zraku, abych propustil zdeptané na svobodu" (Luk 4:18). Takové dílo konal Ježíš. Chodil a konal dobro, uzdravoval všechny, jež ovládal satan. Byly vesnice, kde se neozývalo sténání nemocného ani z jediného domu, protože jimi prošel Ježíš a uzdravil všechny nemocné. Jeho dílo bylo důkazem jeho božského poslání. V každém skutku, který za svůj život vykonal, se projevila láska, soucit a slitování. Jeho srdce se otevíralo lidem v něžném soucitu. Vzal na sebe lidskou podobu, aby se mohl přiblížit potřebám člověka. Ani ti nejchudší a nejskromnější se nebáli k němu přistoupit. I děti pocítovaly jeho přitažlivost. Rády mu sedávaly u nohou a na kolenou a s důvěrou pohlížely do jeho zamýšlené tváře, z níž vyzařovala láska. Ježíš nezamlčel jediné slovo pravdy, ale pronášel je vždy s láskou. V každodenním styku s lidmi byl Spasitel nanejvýš ohleduplný, laskavý a pozorný. Nebyl nikdy nepřívětivý, nevyslovil bez příčiny tvrdé slovo, nikdy zbytečně nezranil citlivou duši. Nevytýkal člověku slabost. Mluvil pravdu, avšak vždy s láskou. Káral pokrytectví, nevíru a nepravost. Když pronášel své výtky, byly v jeho hlase cítit slzy. Plakal nad Jeruzalémem, městem, jež miloval a jež ho nechtělo přijmout, jeho, jenž je Cesta, pravda a Život. Obyvatelé Jeruzaléma ho zavrhli, avšak Spasitel na ně stále pohlížel se soucitem a láskou. Jeho život byl životem plným sebezapření a promyšlené péče o druhé. V jeho očích byla každá duše vzácná. Ačkoli se stále choval s božskou důstojností, skláněl se s největší něžností ke každému členu rodiny Boží. V každém člověku viděl ztraceného hříšníka, jehož přišel zachránit. **Takový je Kristův charakter (povaha), jak se projevil v jeho životě. Je to charakter (povaha) Boha. Ze srdce Otcova vylévají se v Kristu proudy božské lásky na každého člověka. Ježíš, milosrdný a laskavý Spasitel, je Bohem, "který se zjevil tělesně" (1 Tm 3:16). SC 11,12**

Kristus přišel, aby zrušil satanovy nepravdivé výroky.

Satan zkreslil Boží charakter. Oblékl ho svými vlastními atributy. Představoval jej jako bytost neúprosné přísnosti. Uzavřel svět před spatřením pravého Božího charakteru tím, že vrhl svůj stín mezi lidi a toho božského. **Kristus přišel do našeho světa odstranit tento stín. On přišel zastupovat Otce. Řekl: Kdo viděl mne, viděl Otce. Modlil se, aby jeho učedníci byli jedno s ním, stejně jako on byl jedno s Otcem. Lidé prohlásili, že tato jednota s Kristem je nemožná, ale Kristus to umožnil tím, že nás uvedl do souladu se sebou samým prostřednictvím zásluh svého života a oběti.** Proč bychom měli pochybovat o lásce a moci Boží? Proč bychom v této otázce neměli stát na straně víry? Vidíte půvaby a přitažlivosti Ježíše? Pak se snažte jít v jeho stopách. **Přišel, aby odhalil Otce světu, a zavázal se dílem zastupování jeho lásky, čistoty, dobroty a něžné sympatie k nám lidským dětem.** {ST, 15. dubna 1889 odst. 6}

Pokud lidé nepoznají Boha tak, jak ho Kristus zjevil, oni si nikdy nezformují charakter po tomto božském protějšku, a proto Boha nikdy neuvidí. Mezi anděly v nebi je záležitostí úžasu, že každý, kdo kdysi poznal Boha, že se mohl stát tak lehkomyšlným, že dovolil, aby byla jeho mysl pohlčena jakoukoli dočasnou honbou, a umožnil tak, aby jeho pozornost byla odvrácena od nebeského Otce, až tak, že svévolně a ochotně zapomněli na svého Tvůrce a nahradili Ho jinými pány a jinými bohy. Nadešel den, kdy je mnoho pánů a mnoho bohů, a satan se rozhodl vklínit se tak mezi Boha a lidskou duši, aby lidé nevzdávali Bohu úctu při dodržování Jeho zákona. Satan se zahalil šaty s andělským jassem a sám k lidem přichází jako anděl světla. **Způsobuje, že duše hříšníka vidí věci překrouceně, takže hříšník nenávidí to, co by měl milovat, a miluje to, co by měl nenávidět a pohrdat tím. Bůh je pro něj tak zkreslený, že už mu nezáleží na tom, aby ve svém poznání zachoval skutečného a živého Otce, ale aby se obrátil k uctívání falešných bohů. Hříšník neví, že Boží láska nemá obdobu, a právě tuto lásku Kristus zjevil padlému světu.** Jan apeluje na svět, aby patřil na úžasnou Boží lásku, a prohlásil: „Pohled'te, jakou lásku nám Otec dal, abychom byli nazváni Božími dětmi; a také jimi jsme. Proto nás svět nezná, neboť nepoznal Jeho. {RH, 9. března 1897 odst. 3}

V osobě a díle Krista se zjevuje Boží svatost; neboť Kristus přišel zjevit Otce. Satan vrhl svůj stín na cestu lidstva a zkreslil Boží charakter. Satanův spor neskončil, když byl vyhnán z nebeských dvorů. On Krista nenáviděl kvůli jeho postavení v Božích dvorech a nenáviděl ho ještě víc, když sám satan byl z trůnu sesazen. Nenáviděl Ho, když Kristus přišel do zničeného světa, aby projevil milosrdenství a projevil soucit s pokolením hříšníků. Prostřednictvím předních kněží a farizeů se satanova nenávist projevovala vůči Beránkovi Božímu, který snímá hříchy světa. {ST, 11. prosince 1893 odst. 8}

Svědectví o Ježíši je naprosto jasné. Náš Spasitel nám jasně říká prostřednictvím svého proroka Ellen Whiteové, že přišel na tuto Zemi, aby vydal dokonalé a úplné odhalení charakteru Svého Otce. Nyní můžeme přistupovat k Otcí v zrcadle evangelia Jeho Syna bez obav. Evangelium utlumuje naše nevědomé nepřátelství vůči Otcí, takže když se k Otcí přiblížíme, naše nepřátelství se v zrcadle zákona neodrazí a nezabije nás.

Pamatujeme si tu zásadu, že jakým soudem budeme soudit, takovým soudem budeme souzeni (Matouš 7:2). Pokud se lidé naplnění nesvatým strachem a hněvem vůči Bohu snaží k Němu přiblížit, jejich vnímání Boha a Jeho povahy (charakteru) nad sebou vysloví soud.

Ž 90:11 Kdo zná sílu tvého hněvu? A tvé rozhořčení podle básně před tebou?

To hebrejské slovo pro hněv výše je *aph*, což znamená rychlé dýchání skrze nosní dírky. Když toto slovo čte tělesný člověk podle svého vlastního porozumění, musí to znamenat hněv zrozený z pomsty. Ve světle zrcadla evangelia to však znamená shovívavost a vášně zrozené z touhy, podobně jako když ten starý otec běžel k marnotratnému synovi a přitom rychle dýchal nosem. Přistoupíme-li k zákonu bez zrcadla evangelia, ten intenzivní strach, který vznikne, způsobí vnímání výbuchu intenzivního hněvu. Zato s pomocí zrcadla evangelia je tento strach čistá posvátná (zbožná) úcta a svatá radost. Výbuch vášně je projevem čisté lásky a uctívání. My jsme ti, kteří určují, co je to strach a co je výbuch vášně.

Nesnímejte slitovnici z archy

Stejné zásady platí i pro ty muže z Betléma

1 Sam 6:19 *Hospodin* pak zabil^{t33} některé z bétšemešských mužů, protože se podívali do Hospodinovy truhly. Zabil v lidu sedmdesát mužů z padesáti tisíc mužů. A lid truchlil, protože Hospodin ranil lid velikou ranou. ^{t33} 2S.6:7; n.: ranil; srv. 1S.5:6; 2Kr.6:18; Jr.5:3

Když tito muži sundávali víko z archy (truhly), oni se podívali přímo na zrcadlo zákona a uviděli své vlastní vražedné tváře na zákoně a uvěřili, že to je Boží charakter, i když ve skutečnosti to byl jejich vlastní. Doslova se vydělili k smrti. Došlo k navštívení jejich vlastního vnímání spravedlnosti kvůli chybě sejmutí víka z archy. Jelikož se k truhle přiblížili bez Prostředníka, dali se do rukou toho, kdo si jako první přál přiblížit se k Bohu bez Prostředníka – totiž satana. Tito muži bývali měli chápat, že s archou měli manipulovat pouze kněží a že přístup k ní bez Prostředníka by jim způsobil problémy. Většina lidí čte tuto pasáž v domnění, že to sám Bůh je srazil nebo zabil svou vlastní rukou. Ve světle zrcadla evangelia Kristova se ukazuje, že oni byli zasaženi vlastním strachem. Následkem toho na ně přišel soud, o kterém věřili, že by měli utrpět činitelé zla.

Tohle je to, co tolik lidí dělá při čtení Starého zákona. Oni čtou zákon přímo bez zrcadla evangelia. Tato praxe zabije každého jednotlivce, který to dělá, protože pokud se přiblížíte k Bohu bez zrcadla evangelia, bude vás soudit vaše vlastní vnímání Boha. Podle vašeho strachu bude Jeho (Boží) hněv.

Modlím se, abyste si pozorně přečetli ty citáty z Ducha proroctví a přečetli si s nimi znovu Jana 17. kapitulu. Kéž spatříte, že to zrcadlo evangelia je zcela definováno v pozemském životě Krista. Toto zrcadlo vám pak dá ten správný „objektiv“, abyste mohli číst příběhy Starého zákona. Evangelia Nového testamentu jsou písemným prostředníkem či zprostředkovatelem zákona Starého testamentu. Nedívejte se na zákon v truhle bez tohoto drahocenného krytu života Krista.

Jednou z nejcennějších věcí pro mě při pohledu na zrcadlo evangelia je to, že zjišťujeme, že Kristus nikdy nikoho nezabil - nikdy.

Kristus nikdy nikoho nezabil ... Ms62-1886.64

Jako je Kristus dokonalým výrazem podstaty Otce, tak to znamená, že ani Otec nikdy nikoho nezabil. Pokud Otec někoho zabil, pak se zrcadlo evangelia Božího charakteru roztříští na kousky a Bůh se nakonec stává stejným jako my. Já osobně jsem se rozhodl věřit, že Kristus nám skutečně ukázal jméno Otce.

To mi dává čistou radost, že tohle znám. Když se podívám do tohoto zrcadla Spasitele, který miloval své nepřátele a položil za ně Svůj život, jsem hluboce usvědčen z bezbožnosti mého přirozeného sklonu k těm, kteří o mně mluví špatně nebo mi nějak ubližují. Křičím tedy: „Pane, smiluj se nade mnou, nad hříšníkem!“

Dvě zrcadla Zákon a evangelium

Opakovali dvě velké zásady — totiž že zákon je projevem Boží dokonalosti a člověk, který nemiluje zákon, nemiluje ani evangelium. **Neboť zákon — stejně jako evangelium — je jakýmsi zrcadlem, které odráží Boží charakter (povahu).** GC 465

Láska, čest a dokonalost zjevena v evangeliu je zjevením Božího charakteru člověku. Spravedlnost, dobrota a laskavost, které bylo vidět v charakteru Krista, se má opakovat v životech těch, co přijímají výsady evangelia. Studiem Slova Ho máme vidět takového, jaký je - a okouzlení tím pohledem na Jeho božskou dokonalost máme růst na stejný obraz. **Potřebujeme porozumět, že evangelium plně zjevuje Hospodinovu slávu [charakter]. Je to zrcadlo, které obrácené duši zjevuje charakter Boha.** Boží podoba je zjevena v dokonalém charakteru Jeho Syna, abychom mohli porozumět, co znamená být učiněn na Boží podobu a čím se můžeme stát, pokud ustavičným díváním se dovolíme, abychom sami byli změněni od "slávy k slávě". {ST, 24. únor 1909, odst. 3}